

ΠΑΡΩΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ - PORTE - PAYE

ΝΕΒΡΟΠΟΛΗ

ΕΔΡΑ:
Σατωβριάνδου 29 -
104 31 ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 5243.955 -
Συντάσσεται
από Επιτροπή

ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΙΤΩΝ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

★ ΕΤΟΣ 13ο ★ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1990 ★ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 152 ★ ΠΡΩΤΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ Δ. ΠΑΪΖΑΝΟΣ

Ένα αντάμωμα για παράδειγμα

Στις 27 του Οκτώβρη, οι φορά δεν ήταν κανείς απ' αποφοιτήσαντες, άνδρες και γυναίκες του Γυμνασίου Καρδίτσας το 1937, συγκεν- τους καθηγητές μας, όπως άλλωστε.

Ενθουσιασμένη από την

Του ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΪΖΑΝΟΥ
τρωθήκαμε απ' όλα τα μέ- πετυχημένη εκδήλωσή μας, ρη της Ελλάδας στην Καρ- η γυναίκα του πρώην Προέ- δρου Εφετών, σωμαθητή μας κ. Αλκιβ. Τσιτσιά, πρόχειρα στίαση και ζήσαμε με ανα- σε μπλοκ του γκαρσονιού, μνήσεις λίγες στιγμές από κείνη τη στιγμή, υπέροχα τό- τ' αξέχαστα νιάτα μας.

Λυπηθήκαμε, που αυτή τη νισε τα πιο κάτω:

Με ειλικρίνεια

Είναι αλήθεια, αγαπητοί μου συγχωριανοί του Λεκα- νοπεδίου και είμαστε πάρα πολλοί κι έτσι έχω το δικαίωμα ν' απευθυνθώ απ' ευ- θείας μόνο σε σας, ότι αυ- τά που θα σας πω, μας βα- σάνισαν και μας απασχόλη- σαν κι άλλωστε, είτε από των σπηλών της εφημερίδας μας ή στον ετήσιο απολογισμό μας στις Γενικές Συνελεύ- σεις.

Είναι αλήθεια, αγαπητοί μου συγχωριανοί του Λεκα- νοπεδίου και είμαστε πάρα πολλοί κι έτσι έχω το δικαίωμα ν' απευθυνθώ απ' ευ- θείας μόνο σε σας, ότι αυ- τά που θα σας πω, μας βα- σάνισαν και μας απασχόλη- σαν κι άλλωστε, είτε από των σπηλών της εφημερίδας μας ή στον ετήσιο απολογισμό μας στις Γενικές Συνελεύ- σεις.

μαζί τις αναποδιές της, τέ- λος πάντων αυτούς που λα- χταρούσαμε να τους δούμε, να κάνουμε παρέα, να πού- με, να γελάσουμε μαζί, να θυμηθούμε τόσα και τόσα,

ρούμε, να σφίξουμε ο ένας το χέρι του άλλου, στο κό- ψιμο της πρωτοχρονιάτικης πίτας μας, στην Ετήσια Γε- νική Συνέλευση του Συλλό- γου για ανάδειξη του νέου Δ.Σ., στον ετήσιο αποκριά- τικο χορό μας και τέλος στις εκδρομές που προγραμ- ματίζουμε μα δεν πραγμα- τοποιούνται όλες λόγω μη

Του ΑΓΓΕΛΟΥ ΠΟΔΗΜΑΤΑ

την συγκοινωνία, τις άλλες δουλειές τους κ.λπ., κ.λπ.

Στην ύπαιθρο όμως και στις μικροπόλεις αλλάζουν τα πράγματα, δεν υπάρχει άνθρωπος που να μη λείει καλημέρα στον συνάνθρωπό του (εκτός βέβαια εξαιρέ- σεων, τυχόν κτηματικές δια- φορές κ.λπ.), αλλά και πά- λι με τον χρόνο, που ως γνωστόν είναι γιατρός των πάντων, όλα ξεχνιούνται και τα πράγματα επανέρχονται στον παλιό γνώριμο και θεά- ρεστο έργο της επικοινωνίας με τους συνανθρώπους σου.

Για να μην μακρηγορώ, κα- τά την γνώμη μας πολλά φαίνεται γι' αυτή την κατά- σταση: Η απομάκρυνσή μας από την μικρή και ευχάρι- στη κοινωνία των επαρχιών και των μικρών πόλεων, η απότομη και κάθετη άνοδος του βιοτικού επιπέδου στη χώρα μας τα τελευταία 30 χρόνια. Να πω και η κοινο- νική αναβάθμιση των περι- σσοτέρων και τόσα άλλα. Δεν τολμά βέβαια να πω και κάτι που χτυπάει άσχημα στο αυτί μας. Π.χ. Τον νεο- πλουτισμό μερικών ή και ακόμη την ζήλεια, τον φθόνο κ.λπ., δεν θέλω, ούτε καν να περνούν τέτοιες σκέψεις και ιδέες από το μυαλό μου.

Όλα αυτά με προβλημα- τίζουν. Σκέπτομαι και λέω μέσα μου. Μα... τι φταίει; Πάντως, ένα πράγμα ξέ- ρω να πω και να θροντοφω- νάξω: Τα αίτια και τις α- φορμές τα συζητάμε και προβληματιζόμαστε, το γε- γονός όμως παραμένει: Γι- νήκαμε μια κοινωνία κλει- στών ανθρώπων, απομονωμέ- νων και αποξενωμένων από τους ανθρώπους που ζήσα- με μαζί, χαρήκαμε μαζί τις χαρές της ζωής, κλάμαμε

τώρα τους αποφεύγουμε; Γι- ατί;

Μας δίδεται η ευκαιρία τρεις - τέσσαρες φορές το χρόνο να σμίξουμε, να χα-

• (ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελίδα 2)

ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ

1) Για το Αντάμωμα των μελών του Συλλόγου στο κόψιμο της Πρωτοχρονιάτικης πίτας.

Με απόφαση του Διοικ. Συμβουλίου του Συλλό- γου την ΚΥΡΙΑΚΗ 13.1.1991 και ώρα 10 π.μ. θα αν- παμώσουμε όλοι στα Γραφεία του Συλλόγου, Σατω- βριάνδου 29, 7ος όροφος για το κόψιμο της πρωτο- χρονιάτικης πίτας, για τα 14 χρόνια της εφημερίδας μας και τα 19 χρόνια από της ιδρύσεως του Συλ- λόγου.

Σας προσκαλούμε και σας παρακαλούμε όλους σας -χωριανούς και φίλους- να έλθετε στην γιορτή μας αυτή.

Για το Διοικητικό Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος
ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

2) Επίσης με την ίδια Απόφαση του Δ/κού Συμ- βουλίου, όπως κάθε χρόνο, σας προσκαλούμε και πα- ρακαλούμε την Κυριακή 27.1.1991 και ώρα 9.30 πρωί, να έλθετε όλοι σας στα Γραφεία μας, Σατωβριάνδου 29, 7ος όροφος για την εκλογοσπολογιστική συγκεν- τρωση και τις αρχαιρεσίες σύμφωνα με το Καταστα- τικό μας.

α) Να εκλέξουμε τα Νέα Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου από νέους ανθρώπους και στην ηλικία και στον Σύλλογο που θέλουν να αναμιχθούν στα κοι- νά και θέλουν να προσφέρουν.

β) Επίσης να εκλέξουμε Νέα Συντακτική Επιτρο- πή της Εφημερίδας από ανθρώπους των Γραμμάτων κι ευτυχώς χωριό μας διαθέτει πάρα πολλούς να πάρουν στα χέρια τους και να συνεχίσουν το έργο της έκδοσης της εφημερίδας σύμφωνα με τις προη- γούμενες αποφάσεις της Γενικής Συνέλευσης.

γ) Να ορίσουμε Μέλη του Συλλόγου και του Δ/ κού Συμβουλίου που θα ασχοληθούν με τις πολιτιστι- κές μας εκδηλώσεις.

Σας περιμένουμε όλους -ιδιαίτερα απευθύνομαι στους Νέους- ελάτε, ο Σύλλογος σας περιμένει.

Για το Διοικητικό Συμβούλιο
Ο Πρόεδρος
ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ο νέος Πρόεδρος κ. Σταφυλάς Απόστο- λος και οι Συνεργάτες του, εύχονται προ- σωπική και οικογενειακή ευτυχία σε ό- λους τους συγχωριανούς μας και το νέο έτος 1991 να είναι μάχιμο για όλους α- νεξαιρέτως στην προσπάθεια για ένα νέο Μεσενικόλα, που αν δεν φθάσει, να θυμί- ζει τουλάχιστον την παλαιά αρχοντιά και νοικοκυρωσύνη.

Αγαπητοί φίλοι και φίλες,

Παρ' όλο που με κάλυψαν απόλυτα οι προηγούμενοι προ- λαλήσαντες, εν τούτοις σε τέ- τοιες στιγμές όμορφες και συγ- κινήσιμες όπως είναι τούτη η αποψινή βραδιά, που γιορτά- ζουμε τα πρώτα αναμνήματα, οι ομιλήτες δεν περιορίζονται σ' ένα, δυο ή τρεις, διότι το πε- ριεχόμενο της είναι αστείρευ- το κι απείλειτο. Σε τούτο λοι- πόν το τρίτο κατά σειρά αντά- μωμα με περισσή χαρά και συγ- κίνηση μετέχω κι εγώ, γιατί δεν μπόρεσα για λόγους ανε- ξάρτητους από την θέλησή μου να συμμετάσχω στα δυο προη- γούμενα και πάλεψα σθεναρά να ζήσω τούτη την όμορφη και αξέχαστη βραδιά, που πραγμα- τικά το αξίζει.

Έτσι μου δόθηκε η ευκαι- ρία να γνωρίσω από κοντά τους καλόκαρδους και πρὸς- χαρους συμμαθητές και συμμα- θήτριες του φτωχού του Βλα- στίου, που καταραυλύνοντας με το ταγάρι σαν όμο και τα ξυ- λιασμένα από τον παγετό χέ- ρια του και την ξυλιασμένη του καρδιά, φτωχός και άσημος όπως ήταν, σίγουρα θα τον ξε- στάνατε και θα του δίγατε έ- φηση και σιγουριά για να α- γνού και να συλλάβει την με- τέπειτα άνοδό του, για την ο- ποία σίγουρα θα βοηθήσατε και σεις, γι' αυτό σας είμαι ευγνω- μών.

Ευγνωμών για τούτο, διότι ενώ ανέβηκε δεν ξέχασε από

πού ξεκίνησε και παρ' όλη τη σκληρή δουλειά του, δε ξέχα- σε ότι είναι άνθρωπος, γι' αυ- τό και ανθρώπινα εφέρετο, κά- τοχος ον μιας τόσο υπεύθυνης θέσης.

Επίσης, θεωρώ καθήκον μου να συγχαρώ όλους και όλες σας που σίγουρα πετάξατε τα χρόνια που θαρραίνον τους ώ- μους σας τα κάτασπρα σκου- φιά σας και την πίκρα που μας προσφέρει η σκληρή ζωή και σίγουρα φέρνοντας στο μυ- αλό σας τις όμορφες στιγμές της εφημερίδας σας ηλικίας ό- λων ανταμωμένων όπως καλή ώ- ρα κι απόψε και με την ζων- τάνια και το σπρίγγος των ξέ- νιαστων νεανικών σας χρόνων μας χαρίσατε την αξέχαστη και αλλιώτικη τούτη βραδιά.

Επίσης ξέχωρα συγχαίρω ό- λους τους ομιλήτες, που άλλος με λιγότερα κι άλλος με περισ- σότερα, αλλά όλοι τους με το ζωντανό και μεστό περιεχόμε- νο μας απεικόνισαν τα συγγε- νικά τους αισθήματα.

Όμως δεν μπορώ να μη σταθώ σε δυο εκ τούτων: Τον κ. Πέτρο Χατζηδημητρίου, τον εμπνευστή και κατά ένα μέ- ρος εκτελεστή της τόσο αξέ- χαστης βραδιάς, χωρίς να α- γνού και να συγχαρώ και τους τόσους άλλους και άλλες, που συνέβαλαν σε τούτο. Ακόμη με συγκίνησε ιδιαίτερα ότι μέσ- το μεγάλο τούτο πανηγύρι δεν ξέχασε και τους μεγάλους α-

• (ΣΥΝΕΧΕΙΑ στη σελ. 2)

ΕΥΧΕΣ

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλό- γου Μεσενικολιτών Αθηνών και η Συντακτική Επιτροπή της «ΝΕΒΡΟΠΟΛΗΣ», εύχονται σε όλους τους χωριανούς, αναγνώστες και φίλους μας, ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ και ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ.

ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ο Πρόεδρος της Κοινότητας, Δημήτριος Π. Μηλίτης, και τα Μέλη του απερχομέ- νου Κοινοτικού Συμβουλίου, εύχονται στους απανταχού Μεσενικολίτες ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ και Ευτυχιωμένος ο Και- νούργιος Χρόνος 1991.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Ο αφελής

ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΕΛΕΤΖΑ

Ο μπάριμπα Κώστας μας άφησε χρόνια κι ας είναι ελάφρο το χώμα που τον σκέπασε.

Σαν τώρα τον θυμάμαι να με κοιτά με τα γαλανά μάτια του, τα γεμάτα περιέργεια, για το κάθε τι που συνέβαινε γύρω του.

Ντούρος σαν τα αιωνόβια πλατάνια. Ντυμένος με τα ντόπια παραγωγής σκουτιά του. Με τα μερακλιδικά του τσαρούχια του και στο κεφάλι του τη μικροσκοπική μαύρη σκουφίτσα γαρνιρισμένη με πλουμιστό τριτρίρι.

Ήταν η εποχή του φράγματος Μέγδοβα (φράγμα Πλαστήρα το λέμε τώρα).

Μηχανικοί, τοπογράφοι, και κάθε ειδικότητας τεχνικοί σε συναγερμό.

Η Γαλλική κατασκευαστρια εταιρία σε δράση.

Οι χωριάτες ανάστατοι. Θα μας πάρουν τα χωράφια μας, έλεγαν με παράπονο.

Αλλά ποιος μπορούσε ν' αντισταθεί στην πρόοδο;

Ο μπάριμπα - Κώστας αλαφιασμένος, γυρνούσε πέρα - δάθε ακούγοντας τις διάφορες συζητήσεις ανάμεσα στους χωριανούς του τις σχετικές με το συζητούμενο έργο, αλλά δεν καταλάβαινε τι ακριβώς θα γίνονταν στα πατρογονικά χτήματά του.

Θα γίνονταν είπαν ένα έργο πολύ μεγάλο, ένα τρανό εργοστάσιο που θα έφτιαχνε ηλεκτρικό ρεύμα και θα τροφοδοτούσε όλα τα σπίτια και την πλατεία του χωριού ίδια κι όμοια σαν την πλατεία της Καρδίτσας, που όπως κατέβαινε αργά και πού για λίγα φώνα κι άμα βράδιαζε αποβελούσαν να χαζεύει πώς λαμποκοπούσε ο τόπος απ' τις ηλεκτρικές λάμπες.

Σκελετισμένος απ' την περιέργεια να μάθει σαν τι δουλειές σκάρωναν αυτοί οι φράγκοι που γυρόφερναν τα χωριά της περιφέρειας, έσπαζε το κεφάλι του με την ιδέα ποιον να ρωτήσει να μάθει κάτι το θετικό. Ήταν χειμώνας και 5-6 φοιτητές που σπούδαζαν λείπαν στα μαθήματά τους. Να ήταν στο χωριό το γειτονόπιλλο ο Νικολάκης που σπούδαζε δι

κηγόρος στη Σαλονίκη, κάτι θα τούλεγε για το τι τέρατα και σημεία θάφτιαχναν αυτοί οι μουσάτοι με τα σχιστά σακάκια που γυρόφερναν τα χωριά.

Κουρασμένος πήγε και κάθισε στο πεζούλι του μεγάλου ελατιού στη μέση της πλατείας.

Συμπτωματικά κάθισε κοντά του κι ο συνομήλικός του ο Βασίλης. Άναψαν τσιγάρο και σε λίγο ο γέρο - Κώστας σκέφτηκε πως ο Βασίλης κάτι θα ήξερε για το έργο που πολυσυζητιόταν. Μα βέβαια, πώς δεν το είχε σκεφθεί νωρίτερα; Ο Βασίλης ήταν κοσμογυρισμένος. Κατέβαινε ταχτικά στο παζάρι της Καρδίτσας και ζυμώθηκε με τον κόσμο. Μάλιστα μια φορά αποτόλμησε κι ένα ταξίδι μέχρι τη Λάρισα.

Πάνω στο δεύτερο τσιγάρο λέει ο γέρο Κώστας: Δε μου λες Βασίλη, τι θα τα φτιάσουν τα χωράφια μας αυτοί οι ξενόφερτοι;

Κι ο Βασίλης, με πεποϊθησχη τεχνικού συμβούλου της Γαλλικής Εταιρίας απαντά:

Θα κάνουν μια τρανή δέση να μάζουν τα νερά και θα φτιάξουν τα ηλεκτρικά.

Κι ο γέρο Κώστας πάντα αντιρρησίας απαντά:

Άπα, Βασίλη, δε γίνεται τίποτα και θα πάνε τα λεπτά τους χαμένα.

Κι ο Βασίλης με το δίκιο του ρωτά:

Γιατί το λες αυτό, ρε Κώστας;

Γιατί το νερό θα το ρουφήξουν τα αναβαλέα, απαντά με πεποϊθησχη ο μπάριμπα Κώστας.

Αναβαλέα ή αναβαλέους λέμε στη Θεσσαλία τα τυφλοπόντικα ή τους ασπάλακες για τους γραμματιζούμενους.

Ο μπάριμπα Κώστας είχε μια εμπειρία για τη ζημιά που κάνουν τα αναβαλέα ρουφώντας και καταχωνιάζον

τας τα λίγα νεράκια απ' τα ποτιστικά αυλάκια που διοχετεύουν οι χωριανοί στην προσπάθειά τους να ποτίσουν λίγα κηπάκια που καλλιεργούσαν - κάτι σακαμένα ζαρζαβατικά. Γι' αυτό απάντησε στο Βασίλη κατηγορηματικά πως η Γαλλική Εταιρία θα χάσει τα κόπια της και τα χρήματά της.

Όπως αποδείχτηκε όμως, το έργο έγινε, γιατί τα αναβαλέα παρά τις προσπάθειές τους δεν κατάφεραν να ρουφήξουν τα χιλιάδες κυβικά νερού του φράγμα

τος κι έτσι σήμερα απόχτησε ο τόπος μια απ' τις μεγαλύτερες ηλεκτροπαραγωγικές μονάδες του τόπου μας.

Τα χωράφια πλημμύρισαν κι έγινε η ωραία λίμνη, που όσοι δεν την είδαν ας μη χάσουν την ευκαιρία να την επισκεφθούν.

Αξίζει λίγος κόπος και λίγα έξοδα για ένα τόσο ωραίο θέαμα.

Όμως ο μπάριμπα Κώστας πέθανε προτού τελειώσει το έργο με τη βεβαιότητα πως τα αναβαλέα θα κάνουν το θαύμα τους ρουφώντας το νερό κι έτσι τα χωράφια των χωριανών του θα μείνουν ανέπαφα να σπέρνουν λίγες πατατούλες για τις ανάγκες των σπιτικών τους.

Με ειλικρίνεια

• (Συνέχεια από την 1η σελ.)

προσελεύσεων. Εί όλα αυτά δεν μας συγκινούν πλέον.

Τα μέχρι τώρα Δ. Συμβούλια έκαναν και κάνουν ό,τι μπορούν για να σας κινήσουν το ενδιαφέρον, διαχειρίζονται τα λιγοστά οικονομικά του Συλλόγου κατά τον καλύτερο τρόπο, διαθέτουν χρόνο σε θάρος των διακοπών τους, σε θάρος προσωπικών απολαύσεων και οικογενειακών τους υποχρεώσεων και είναι σε θέση να προτείνουν λύσεις για να τα βγάλουμε πέρα! Ε, λοιπόν, τι ζητάμε; Συμπράττειτε χωριανέ. — Έλα κι εσύ. Μπορείς.

Σπάσε την αδιαφορία, κάνε την θυσία να έλθεις στις εκδηλώσεις του Συλλόγου να βοηθήσεις κι εσύ να κυκλοφορήσει η εφημερίδα σου, να πετύχει η Γενική Συνέλευση, να θγουν οι αξίοι και οι καλύτεροι στο Δ.Σ., να γεμίσουν τα Γραφεία μας και η αίθουσά μας στο κόψιμο της πίτας μας, να γεμίσει το κέντρο που γίνεται ο ετήσιος χορός και όχι να μας πιάνει κρύος ιδρώτας πώς θα γίνει, θα έλθουν στο χορό, θα μπορέσουμε να πληρώσουμε για τον αριθμό των ατόμων που υπογράψαμε; Τι θα γίνει αν δεν έλθουν; Πού θα βρούμε τα χρήματα να πληρώσουμε;

Σκεφθήκατε ποτέ τι προβλήματα αντιμετωπίζει το Δ. Συμβούλιο; Συντρέχετε, βοηθήστε το, εκτός εάν —θα τολμήσω να το πω— θέλετε να θάλουμε ένα λουκέτο και να παραδώσουμε την περιουσία του Συλλόγου κατά το καταστατικό στην Κοινότητά μας κι έτσι να ολοκληρωθεί η Απομόνωσή μας και το χάσιμο κάθε επαφής.

Δεν λέω —μπορεί να κάνουμε και λάθη, τα λάθη ανθρώπινα. Ελάτε λοιπόν να τα κουθεντιάσουμε.

Επίσης είναι άλλο φαινόμενο παρατηρείται στην Γενική Συνέλευση, αμέσως μόλις έλθετε θέλετε να ψηφίσετε και να φύγετε. Όχι, χωριανοί, πρέπει να κάνετε

την θυσία να καθίσετε να συζητήσουμε τα προβλήματά, να τα λύσουμε κατά τον καλύτερο τρόπο, ε, μια μέρα του χρόνου είναι αυτή, ας έχουμε υπομονή να περιμένουμε λίγο.

Ακούσαμε μέχρι σήμερα παράπονά σας, όχι όλων βέβαια, αλλά μερικών και συγκεκριμένα ότι κάθε χρόνο κάνουμε το χορό στο Ο-SKAR, ας πάμε και σε κάνα άλλο. Μα χωριανοί, σκεφθήκατε ότι:

Όλοι μας θέλουμε: το κέντρο του χορού μας να είναι άνετο, μεγάλο, να έχει προσέλαση συγκοινωνιακή για όλους, να έχει πολύ χώρο για παρκάρισμα αυτοκινήτων, να είναι ο χορός ημέρα Σάββατο προ των Α-πόκρεω και να είναι και οικονομικό. Μα ποια επιχείρηση μεγάλου καταστήματος με πλούσιο καλλιτεχνικό πρόγραμμα, θα μας δώσει την αίθουσα, ημέρα Σάββατο, και μάλιστα προ των Α-πόκρεω, με συμφέροντες για μας τιμές, να πληροί όλους τους παραπάνω όρους, αλλά και το σπουδαιότερο το πολύ για 200 - 250 άτομα καραντί —διότι αυτές είναι οι δυνατότητές μας, ούτε ένας παραπάνω —πάνε οι παλαιοί καλοί καιροί του πρώτου χορού, που δεν είχαν χώρο για τους προσερχόμενους. Τα σκεφθήκατε όλα αυτά;

Εάν υπάρχει χωριανός που αναλαμβάνει να βρει καλό κέντρο, όπως είπαμε παραπάνω, με αυτούς του όρους, ας έλθει να μας το πει στην Γενική Συνέλευση, κι ας αναλάβει αυτός το κλείσιμο της αίθουσας και το καραντί των ατόμων 200 - 250 και τις τιμές και όλα τα άλλα θέματα της οργάνωσης να τα αναλάβουμε εμείς. Ελάτε να το συζητήσουμε και ό,τι πουν οι χωριανοί. Δεν θέλω να σας κουράσω άλλο. Τελειώνοντας θέλω και πάλι να σας παρακαλέσω να τιμήσετε τις συγκεντρώσεις μας για να λύσουμε τα θέματά μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

Τρισάγιο στον τάφο του αείμνηστου Στρατηγού Νικολάου Πλαστήρα

Την Κυριακή 9.12.90 και ώρα 12 μεσημβρινή, τελέσθηκε από τον Σύλλογο των Απανταχού εκ Καρδίτσας καταγομένων στην Αθήνα, τρισάγιο στον τάφο του στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών, το ο αείμνηστου στρατηγού Νικολάου Πλαστήρα, του πολιτικού και Πρωθυπουργού της Ελλάδος, Αρχηγού της Επανάστασεως του 1922, Μαύρου Καβαλάρη και τόσα άλλα, που δεν υπάρχει αριθμός.

Παραβρέθηκαν πολλοί Καρδιτσιώτες, φίλοι του Στρατηγού, Συνεργάτες του και απλοί άνθρωποι για τους οποίους ο Στρατηγός

στην ζωή του έδειξε το άδολο ενδιαφέρον του.

Κατετέθησαν στεφάνια και ο πρόεδρος των Απανταχού Καρδιτσιωτών, Δικηγόρος κ. Τάκης Κουσαφής με εμπνευσμένα λόγια μίλησε, για τον Στρατηγό Πλαστήρα, τον πολιτικό, τον Πρωθυπουργό της Ελλάδος, τον άνθρωπο Πλαστήρα, ο δε Αντιπρόεδρος κ. Μέγας απήγγειλε εμπνευσμένο από τον ίδιο ποίημα στην μνήμη του.

Εμείς οι άλλοι ευχόμεθα ολοψύχως ελαφρό το χώμα της Αττικής γης που τον σκέπασε, αιώνια η μνήμη.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ

Ευχαριστήρια

Λισθάνομαι την υποχρέωση να ευχαριστήσω τους συγχωριανούς μου, συγγενείς, και φίλους, που με ψήφισαν στις Κοινοτικές εκλογές, και με τίμησαν με τον σταυρό προτιμήσεως, ώστε να εκλεγώ πρώτος κοινοτικός Σύμβουλος, στο ψηφοδέλτιο του Αποστόλου Γ. Σταφυλά ως Πρόεδρου της Κοινότητας Μεσσηνικόλα, για την τετραετία 1991 - 1994.

Πληροφορώ όλους τους συγχωριανούς μου, ότι θα εργασθώ με όλες μου τις δυνάμεις, για το καλό του χωριού μας, σε όλη την τετραετία.

Με εκτίμηση ΔΗΜ. ΑΝ. ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

Με εκτίμηση ΔΗΜ. ΑΝ. ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

Δια της εφημερίδας του Συλλόγου μας «ΝΕΒΡΟΠΟΛΗ», ευχαριστώ όλους τους

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ

Ένας πατέρας έβαζε σε έναν κουμπαρά μια χρυσή λίρα κάθε φορά που ο γιος του είχε γενέθλια. Αυτό συνεχίστηκε και από το γιο του και όταν μεγάλωσε μέχρι που πέθανε σε ηλικία 73 χρόνων. Όταν σπάσανε τον κουμπαρά για να δούνε τις λίρες, βρήκανε μόνο 18 λίρες. Πώς το εξηγείτε αυτό;

ΛΥΣΗ

Έξοφο 81 κινθβελ 13λρκ εχίε κλοδΧ ελ ελοθ εμ ροφν Ζ.Ζ.ΒΙΧΕ κιοδρΧ εδωρεε εθκκ ποι κινθβε ελ κλ ελοκε ιοκ ελοκ ιλ κλρθεεφ 62 ιεθμλεε εχίε

Ένα χέρι έχει πέντε δάχτυλα. Δύο χέρια έχουν 10 δάχτυλα. Τα 10 χέρια πόσα δάχτυλα έχουν;

Χ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ Μαθηματικός

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας γράφτηκε ότι Δημήτρης Ευθυμίου υπήρξε Μακεδονομάχος. Το ορθό είναι Αλκιτιάδης Ευθυμίου. Ζητούμε συγγνώμη.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

συγχωριανούς μου, που με ψήφισαν στις κοινοτικές εκλογές της 14.10.1990, και με εξέλεξαν κοινοτικό Σύμβουλο, στο ψηφοδέλτιο του Αποστόλου Γ. Σταφυλά ως Πρόεδρου της Κοινότητας Μεσσηνικόλα, για την τετραετία 1991 - 1994.

Πληροφορώ όλους τους συγχωριανούς μου, ότι θα εργασθώ με όλες μου τις δυνάμεις για έναν καλύτερο Μεσσηνικόλα.

Με εκτίμηση ΑΛΚΙΒ. Δ. ΜΗΛΙΤΣΗΣ

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Στον νεοεκλεγέντα Πρόεδρο του χωριού, φίλο κ. Αποστόλο Γ. Σταφυλά, συγχαίρω εγκάρδια και του εύχομαι καλή διοίκηση, που είμαι βέβαιος, για το καλό του χωριού μας.

ΑΛΕΚΟΣ Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

Πρόεδρος 1986 - 1989

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Από το κείμενο της Θεοδώρας Ν. Φιλίππου «Αφιέρωμα στα 50 χρόνια από το Έπος» του '40», παρελείφθησαν ορισμένες φράσεις. Το σωστό έχει ως εξής:

Τα νιάτα όρμησαν προς τα Βορειοηπειρωτικά βουνά με έναν απίθανο ενθουσιασμό.

Ήξεραν ότι είχαν να κάνουν μ' έναν εχθρό πολυαριθμότερο σε άνδρες με οπλισμό ασύγκριτα ανώτερο από τον δικό τους με αεροπορία που σκέπαζε τον ήλιο.

«ΝΕΒΡΟΠΟΛΗ» Σύλλογος Μεσσηνικολιτών Μηνιαία Εφημερίδα ΕΚΑΟΤΗΣ Αθηνών

Γπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΠΟΔΗΜΑΤΑΣ

Τημητού 80Α - Χολοαγός Τηλέφ. 6515.127 ΣΥΝΤΑΚΤΕΣ

Εκλεγμένη Γμελή Επατροπή ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ

Σατωδριάνδου 29 - 7ος όρ. 104 Β1 ΑΘΗΝΑ Τηλ. 5248.955

Γπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. ΧΑΛΚΙΟ ΠΟΤΑΛΟΣ Γερανού 7 - Αθήνα Τηλ. 5225.066 - 5244.800

Συνδρομές: Σύλλογος, εφηνιαίο 1000 Ιδιώτες 600

Ένα αντάμωμα για παράδειγμα

• (Συνέχεια από τη σελ. 1)

πόντες, τους νεκρούς συμμάχητές!!

Σαν χριστιανή, σίγουρα το πιστεύω ότι όλα αυτοί νερά θάζοντας - αέρινα φτερά τους άρπασαν τις αιώνιες και παντοτινές θέσεις τους και πέταξαν κοντά μας και με τα δικά τους μάτια μας αντίκρισαν και χάρηκαν και συγκιτήσαν μαζί μας. Διότι είδαν ότι οι όμορφη εκείνη παρέα κρατάει τους δεσμούς που συνιστούν μια κοινότητα. Κοινωνία πραγματικών ανθρώπων.

Αλλά πώς να παραλείψω και να μη σταθώ στον ευγενέτατο κ. Αλογάριστο που μες το μεγάλο τούτο συμπόσιο δεν

έξεχσε τον στοιχειώδη της Ελληνικής κοινωνίας τον δάσκαλο - καθηγητή, τον πραγματικό δάσκαλο και που σαν άλλος Μεγ. Αλέξανδρος, ανεφάνησε: Στο γονιό μου χρωστάω το ζειν, αλλά στον δάσκαλό μου το ευ ζειν.

Έγχε καλέ και άξιε μαθητή, που μπορείς ν' αναγνωρίζεις και να μακαρίζεις τον δάσκαλό σου και καθηγητή σου.

Και τελειώνοντας σαν Επτανήσια, Λευκαδίτισσα, Ριζοσπάστισσα, σας παροτρύνω ότι οσάνκις θέλετε ν' απαλλαγείτε από τις πίκρες της πεζής ζωής. Τέτοιες όμορφες στιγμές φέρνετε στο νου σας και γι' αυτό επαναλαμβάνανέ τις, όσο πιο συχνά μπορείτε.

Παιδικές μου μνήμες

Στο παζάρι της Καρδίτσας, κάπου εκεί στην οδό Δαρλίσσης, το παζάρι ήτανε στο φώρτε του! Εκεί ακριβώς ήτανε ένας άνθρωπος περίεργος. Μπροστά στον άνθρωπο ένα τραπέζι και πάνω στο τραπέζι ένα κουτάκι, που πρόβαλλε απ' την τρύπα του ένα φιδάκι μικρό, που οι χάντρες των ματιών του σπυροβολούσαν!... Φίδι, ούεϊε! έλεγαν οι Καραγκούντρες και έφευγαν. Φίδι ζωντανό, έλεγαν άλλοι και πλησίαζαν με περιέργεια να δούνε το μικρό ερπετό και να ακούσουν το περίεργο κήρυγμα του περίεργου κομπογιαννίτη!

— Δεν έχω κανέναν λεκέ!...
— Δεν έχεις, τι λες Κύριος; Τον βλέπετε... τον λεκέ! Κύριοι;

— Ο κόσμος άρχισε την κωζούρα γελώντας.
— Τον βλέπετε;
— Τον βλέπουμε! Τον βλέπουμε!...
— Είναι από σάλτσα μακαρονάδας! Από φασόλια είναι.
— Όχι από πατάτα, φωνάζει ο άλλος...
— Ο νέος κόκκινος από αγανάκτηση διαμαρτυρόταν!
— Εγώ έχω να φάω πατάτα ένα μήνα.
— Δεν έχει σημασία. Είναι από δυο μήνες ο λεκές! Αλλά εγώ θα τον θάλω αμέσως στο λεπτό. Τώρα θα δείτε το μέγα θαυματουργό φάρμακο!

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

— Σιωπή! Να μην σας στείλω στο πραιματοδικείο δια τα περαιτέρω... Εξαφανιστείτε από μπροστά μου μέρες που είναι!... «Μπρόξ»!... Και πού είστε φρόνημα. Ε!...
— Πάμε μωρέ «φιρφυρή», κατάλαβες; Έτσι είναι οι άνθρωποι. Δεν φτάνει που τους καθαρίζεις τους λεκέδες και τη βρωμιά τους! Σου ζήτησε και ρέστα! Πάμε ρε «φιρφυρή». Δεν ζει χωρίς βρώμα ο κόσμος. Φτώ σας! Κενωνία αχάριστη!

— Τι είναι; Λεκές, κυρίες και κύριοι, τον βλέπετε, κυρίες και κύριοι, όλοι σας αυτόν τον λεκέ; Λεκές κύριε, μην στενοχωριέστε και μην κοκινίζετε, δεν είναι τίποτα, όλοι οι άνθρωποι έχουνε λεκέδες και άλλοι έχουν πιο θρώμικους από τον δικό σας, λύγδες ολόκληρες. Αυτοί οι λεκέδες θγαίνουν κάτι άλλοι λεκέδες (των πολιτικών) και δεν θγαίνουν με τίποτα!... Λοιπόν Βλέπετε, κυρίες και κύριοι, αυτόν τον αηδή λεκέ; Και έδειχνε τον κύριο, που είχε τσακωμένον απ' το γιανάκι! Είναι ασφαλώς από σάλτσα σιμεντάπ, δηλαδή ο χειρότερος λεκές, που μπορούσε να ευρεθεί, και συγχρόνως έπιανε τον εαυτό απ' το πέτο του σακκακιού του και επιδεικνυε θριαμβευτικά τον λεκέ στο ακροατήριο. Ο νεαρός προς πάθησε να αποτραβηχτεί αλλά ο περίεργος φίλος του «φιρφυρή» τον είχε αδράξει γερά!... Μια στιγμή περικαλώ!

— Άσε με, ρε πατριώτη!
— Μια στιγμή περικαλώ! Βλέπετε, κυρίες και κύριοι;
— Μα, άσε με σου λέω! Μπακαά!...
— Ετούτος ο απαίσιος λεκές.

— Μάτια αγωνίζονταν ο νεαρός να ξεφύγει. Ο κόσμος επέμενε. Να τον θάλας! Το λεκέ!...
— Τρίψτε, τρίψτε! Δώστε! Λίγο ακόμα. Άντε και τον έφαγες τον λεκέ! φώναζε ο κόσμος!
Εδώ τελειώνει η Ιστορία που έγινε στο δρόμο μέσα στο παζάρι και που έφθασε τελικά στο Αστυνομικό Τμήμα. Διοικητής τότε ήτανε κάποιος Κοκότης, τρομερά έξυπνος άνθρωπος χωρίς να φθάνει σε ακραίες καταστάσεις. Η υπόθε-

ση είχε και συνέχεια, την οποία με σπαραγμό ψυχής εκθέτει το θύμα.
— Τι ήθελα να βρεθώ εκεί Κύριε Διοικητά; Δεν έσπαξα το πόδι μου με έναν ρεζίλι σ' όλο το παζάρι. Λεκέ με ανέβαζε, λεκέ με κατέβαζε. Έγινε το επίκεντρο του γελούσιου όλου του παζαριού!... Τίποτα δεν είχε το σακκάκι μου μόλις το αγόρασα απ' τον (Μπέκα). Και τέλος αφού με ρεζίλεψε με έκανε θέατρο, εγέμισε σαπούνια και γερά το σακκάκι μου και το παντελόνι μου! Και αντί να με θάλας τον δήθεν λεκέ, άφησε έναν τόσο μεγάλον, γι' αυτό τον εδάρσα!...
— Εγώ σου άφησα λεκέ: Δε λες κακομοίρη μου, ότι το σακκάκι σου είχε τέτοια λύγδα, που κανένα φάρμακο στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τον καθαρίσει!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στη Γελάνθη η Ευαγγελία Γκουτέλα θυγατέρα του Σεραφείμ Γκούμα Ιερέως απ' το Κρουνέρι, γέννησε αγοράκι, ο παππούς του, η προσυτέρα και εμείς ευχόμαστε να ζήσει και να προκόψει.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Βαπτίστηκε στην Ι. Μ. Κορώνης το αγοράκι του Νίκου Σπύρου Κορώνη Γατρού, εγγονάκι του Ιωάννου Γακιοπούλου, και ονομάστηκε Σπύρος. Μετά την βάπτιση ακολούθησε γεύμα στο κέντρο Κουτσώνα, δίπλα στην αναριθμηστική Λίμνη, όπου παραβρεθήκαμε 200 περίπου άτομα. Ευχόμαστε να ζήσει και να ευτυχήσει.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Αρραβωνιάστηκε ο Πυργιώτης Λάμπρος του Αποστόλου. Χημικός - Μηχανικός, γιος της Λαμπρινής Ράικου, με τη Ρούλα Παλαμιώτη, καθηγήτρια Χημικός, ο θείος του Δημήτριος Ράικος, η σύζυγός του Ευδίκη, και εμείς τους συγχαίρουμε και τους ευχόμαστε καλά στέφανα.

Αρραβωνιάστηκε ο Λάμπρος Θεοδ. Καλαμάτας με την Ευαγγελία Κωστάμη, κατοίκου Καρδίτσας.

Τους συγχαίρουμε και τους ευχόμαστε καλά στέφανα.

ΓΑΜΟΙ

Παντρεύτηκε στην Καβάλα η Κατερίνα Μιχαλοπούλου, θυγατέρα της Κικής Μ. που έγραψε το βιβλίο που αναφέρεται στη δράση του συγχωρικού μας Μακεδονομάχου Κων. Νταή (Καπετάν Τσάρα) με τον Άγγελο Καραμάνη, τους συγχαίρουμε και τους ευχόμαστε να ζήσουν ευτυχισμένοι.

Παντρεύτηκε στην Καρδίτσα η Βαλεντίνα Μάνθου Γιοβάνη, εγγονή της Αγγελικής Σερ. Τσαγανού με τον Τώτη Μητσογιάννη, η γιαγιά της Αγγελικής και εμείς τους συγχαίρουμε και τους ευχόμαστε να ζήσουν και να προκόψουν.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Πέθανε στην Πορτίτσα η εξαδέλφη Ουρανία, προσειτέρα του Παπαδημητρη Μπελάγια, ετών 90.

Τους οικείους της συλλυπούμαστε εκ βάθους ψυχής.

Ευχές και Πολυχρόνια

Εύχομαι ολόψυχα σ' όλους τους απανταχού Μεσσηνικούς και αναγνώστες της «Νερόπολης», τους συγγενείς και φίλους, ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ και ο καινούργιος χρόνος 1991, ευτυχιμένος και ειρηνικός.

Π. Π.

Το στοιχειωμένο φίδι

Ήμουνα στο Δημοτικό, όταν μια Τετάρτη απόγευμα, που δεν είχαμε σχολείο, πήγα στη γιαγιά μου, την Γώγενα, γυναίκα του Δημητρουλή Γώγου και αδελφή του Δημ. Βασαρδάνη (ή Κωσταντίνη) του Αποστ. Βασαρδάνη δημοδιδάκαλου και αδελφή της Αγγέλωσ.

Του ΘΩΜΑ ΜΑΛΑΜΙΤΣΗ

στο χέρι μου. Το φίδι ανενόχλητο, κατέθηκε τη σκάλα με κατεύθυνση το υπόγειο. Και άρχισε να μου λέει, ότι το φίδι αυτό είναι στοιχειωμένο, είναι ο όφιος φύλακας του σπιτιού.

— Δεν κάνει να το σκοτώσεις, τρώει τα ποντίκια, τους σκορπιούς, τις σαύρες και ούτε αφήνει άλλα φίδια να μπουνε μέσα στο σπίτι. Είναι δικό του βασίλειο. Εγώ έχω ένα κρούπι στο υπόγειο και κάθε μέρα, του θάζω γάλα για να πίνει. Και ξέρεις; Κάθε πρωί με περιμένει. Ούτε τα ζώα, ούτε τους ανθρώπους του σπιτιού πειράζει. Και αν κανείς το φοβηθεί και το σκοτώσει, τότε το σπίτι αυτό θα πάθει μεγάλο κακό.

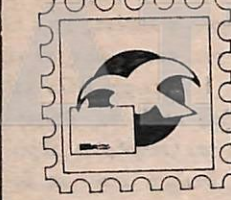
Αυτά πιστεύανε τότε και διαδίδονταν από γενιά σε γενιά. Και μια και αναφέραμε για τα φίδια, θα πούμε λίγα για τις οχιές.

Η συζήτηση άρχισε από τα μικρά φιδάκια που βλέπαμε πατημένα κάνοντας βόλτα στις Μελίστρες. Και είπα εγώ, ότι κάποτε θρέθηκα σε μια θουνοπλαγιά του

δρους Πάικο και είδα δυο οχιές να κάνουν έρωτα, στηριζόμενες στις ουρές τους, τα σώματά τους τυλιγμένα σαν κοτσίδα, σηκωμένα όρ-

θια για να μη θγαίνουν τα αυγά τους κλούθια. Όπως οι κόττες αν δεν έχουν κόκκορα.

● (Συνέχεια στο επόμενο)

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Κα Κιουρτσή,
Λάβαμε την από 21.10.90 επιστολή σας, σας ευχαριστούμε πολύ για τα συγκινητικά λόγια και την οποία ευχαριστώ δημοσιεύουμε.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση
Η Συντακτική Επιτροπή

Καβάλα 21.11.90
Αγαπητέ κ. Ποδηματά,
Ο συναίσθηματισμός μου με οδηγεί κι αυτήν την φορά στην επικοινωνία με τη θαυμάσια εφημερίδα σας.

Και θέβια αγαπώ την ιδιαίτερη μου πατρίδα, την Ελευθερούπολη Καβάλας, λατρεύω την πατρίδα της ακταγωγής μου, το Φανάρι Σηλυβρίας της Ανατολικής Θράκης, νιώθω όμως εξίσου συμπολίτισσά σας, Μεσσηνική, τόσο, ώστε η οικογένειά μου με αποκαλεί... «επίτιμο δημότη Μεσσηνικό». Γι' αυτό παρακολουθώ πάντα με πολύ ενδιαφέρον τα νέα του χωριού μέσα από την ωραιότατη «Νερόπολη».

Με πολλή χαρά διάβασα σε προηγούμενο φύλλο το

άρθρο σας το σχετικό με την ονομασία της Πλατείας Μακεδονομάχων, καθώς ακι την απόφαση του Κοινοτικού Συμβουλίου Μεσσηνικόλα στο τελευταίο (σφ. 151).

Νέα του χωριού

ΝΕΑ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΟΔΗΜΑ ΤΑ Τ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΜΕΣΕΝΙΚΟΛΑ

Νοέμβριος

Ευλογημένος ο Νοέμβριος, που παρ' όλο το μικρό καλοκαιράκι που έδειξε στην αρχή, στο δεύτερο 10ήμερό του το γύρισε στη βροχή και μας έδειξε ότι υπάρχει και άλλη όψη του νοεμβριού, και ότι δεν ήρθε ακόμη η καταστροφή μας. Έτσι μας παρουσίασε πυκνές ομίχλες, κρύους ανέμους και χιόνια στα ορεινά. Οι χωριανοί μας μάζεψαν τις ελιές, και έβγαλαν το καινούργιο λάδι αρίστης ποιότητας. Αναψάν τα ξάβια ή τις θερμάστρες, και απολαμβάνουν την Φθινοπωρινή φύση, που έχει και αυτή τα καλά της, ρουφώντας και κανένα ποτηράκι από το καινούργιο κρασί.

Ο Αναπληρωτής Υπουργός Εθν. Οικονομίας κ. Ευθ. Χρυστοδούλου στο χωριό μας

Ο ανωτέρω Υπουργός ευρισκόμενος στην Καρδίτσα, στους γάμους του Γιάννη Τσιπλάκου, γιου του υφυπουργού Εθν. Οικονομίας Αριστ. Τσιπλάκου, θυμήθηκε παλιές του αναμνήσεις, αφού απ' το 1960 και κείθεν διέμενε με την οικογένειά του στην περιοχή μας, όπου ο πατέρας του υπηρετούσε ως Γεωπόλος.

Ο κ. Υπουργός ευρισκόμενος στη Νομαρχία, συνδέθηκε με τον νέο Πρόεδρο της Κοινότητάς μας Απόστολο Γ. Σταφυλά, όπου εξεδήλωσε την επιθυμία του να ανέξει στο χωριό μας, που το είχε επισκεφθεί εκείνα τα χρόνια, έτσι με τον Πρόεδρο ο κ. Υπουργός και την γυναίκα του ανέδηκαν στο χωριό μας στο καφέ - μπαρ του άμορφου Πνευματικού μας Κέντρου, πήραν τον καφέ τους και εν συνεχεία διάφορα εδέσματα και πίττα που είχε ετοιμάσει η Προεδρίνα Χαρούλα Σταφυλά, για να γευστούν το φημισμένο για τον κ. Υπουργό, Μεσσηνικόλα κρασί. Στη συζήτηση ο επισκέπτης έκανε γνωστό ότι ευρισκόμενος στο εξωτερικό, ως Ευρωδουλευτής, και έχουν και το πτυχίο του ερασιτέχνη οινολόγου, διάβασε αρκετά βιβλία οινολογικά. Είναι διάβασε επίσης ότι στην Ελλάδα τρία είναι τα ελκτικά κρασιά ποιότητας, το κρασί της Ναιάδας, του Μεσσηνικού, και της Νάουσας.

Επί τη ευκαιρία ο Πρόεδρος του ανέφερε για την γιορτή κρασιού που γίνεται κάθε καλοκαίρι, και ότι για την αξιοποίησή του χρειάζεται ένα σοβαρό χρηματικό ποσό. Ο κ. Υπουργός με την γυναίκα του, και τους Προέδρους Σταφυλά και Μηλίτση, επισκέφθηκαν την εκκλησία μας και μερικούς δρόμους στο χωριό, και εν συνεχεία τη Λίμνη, την Κορώνη, για να αναχωρήσουν από την την περιοχή μας ικανοποιημένοι και ευχαριστημένοι, παίρνοντας μαζί τους και μία ταμιάνα ελκτικό κρασί. Με τον νέο Πρόεδρο δώσανε ραντεβού στην Αθήνα, όπου θα τα πούμε καλύτερα.

Τα κρασιά μας

Εξαιρετική είναι η ποιότητα των φαινικών κρασιών των μεσσηνικών, ή παρεύσεως, ή όχι τα σταφυλά του στο Οινόποιό, μέρος τούτων, απαλάς των καλύτερων, τα αναποθήκευσε στα θαλάμια του για το

κρασί του σπιτιού του, για κανένα φίλο του, αλλά και για πούλημα, ώστε να την χάσουμε και το όνομα «Μεσσηνικόλα κρασί». Το σπιτικό τους κρασί έφτιασαν και οι δύο πρωτεζάδελφοι, και αποκλειστικοί μου φίλοι, Χρήστος Μιλ. Μηλίτσης, συνταξιούχος δάσκαλος και Χαρίλαος Δημ. Μηλίτσης, συνταξιούχος στρατιωτικός, κάτοικοι Βόλου, οι οποίοι δεν απέβγαλαν τίποτα από το Μεσσηνικόλα. Το μεράκι τους, κατ' αρχήν, ήταν να ξαναφτιάξουν το πατρικό τους σπίτι, που είχε καταστραφεί απ' τους πολέμους 1940 - 50. Τα σπιτικά που έφτιασαν, το ένα πάλι στο άλλο, είναι πραγματικά κομψήματα. Αξίζει να σημειωθεί ότι εκτός από τα ταμιάνα (κολώνες, δοκούς, πλάκες και σκάλες), όλες οι άλλες εργασίες εξωτερικά και εσωτερικά αυτών, έγιναν απ' αυτούς τους ίδιους, που μονιαιμένοι και αγαπημένοι εργάζονται, καταπιανόμενοι με όλες τις τεχνικές εργασίες, ηλεκτρολογικές, ξυλουργικές, σιδηρουργικές κ.λπ. με ιδιαίτερη τεχνική την του επιπλασιού που έχουν διακοσμήσει το εσωτερικό των διωματιών. Αυτές λοιπόν οι δυο συγγενικές οικογένειες, που η αγάπη μεταξύ τους είναι υποδειγματική, ακολουθώντας την Μεσσηνικόλα παράδοση ήλθαν στο χωριό, τον προηγούμενο μήνα, επειδή δεν είχαν δικιά τους σταφυλά, αγόρασαν από συγχωριανό μας, τα πατήσανε σε ειδικό χειροκίνητο πατητήρι που κατασκεύασε ο Χαρίλαος, και στο τέλος μοίρασαν τον μούστο, τον βάλανε σε δύο όμοια και της αυτής προελεύσεως θαλάμια (δοχεία), τα τοποθέτησαν ο καθένας στην αποθήκη του, και τα άφησαν να θράσουν. Πήγαν στο Βόλο και επέστρεψαν κατά το δεύτερο 10ήμερο του Οκτωβρίου. Πρώτη τους δουλειά ήταν να δοκιμάσουν το νέο κρασί. Ήταν άριστο σε γεύση, θαμύδος και χρώμα, με μία όμως ανεξήγητη παρατήρηση. Το κρασί του Χρήστου ήταν πιο λευκό από το του Χαρίλαου.

Το γεγονός αυτό το συζητήσαμε και μαζί και αλλάξαμε γνώμες μήπως ήταν άλλο το θαρέλι του Χαρίλαου και άλλλα, όλες οι σκέψεις απορρίπτονταν, ώσπου τελικά ο Χρήστος είπε, το κρασί του Χαρίλαου είναι προς το μαυροκόκκινο, γιατί η αποθήκη του είναι πιο σκοτεινή απ' τη δική μου. Με τον Χρήστο συμφωνήσα και εγώ, έχοντας υπόψη μου και το παλιό ανέκδοτο, το οποίο τους το διηγήθηκα αμέσως, και γελάσαμε με την καρδιά μας. Το γράφω και στη συνέχεια, για να γελάσει και κανένας πικραμένος, που θα τύχει να μην το έχει ξανακούσει. Ήταν λοιπόν ένα νέο ζευγάρι, που ζούσε στην Αθήνα, καθ' όλα ευχαριστημένο και ικανοποιημένο απ' τη ζωή. Έπειτα όμως περιστατικό έκανε τον σύζυγο να εναντιωθεί κατά της συμβίας του, όταν εκείνη γέννησε ένα αρσάκι. Στη διαμαρτυρία και δυσπιστία του συ-

ζύγου η λεχώνια δικαιολογήθηκε και έριξε το θάρρος στον άντρα της λέγοντάς του. «Βλέπεις αντρούλημ. Όταν το σκάρωνα, ενώ εγώ σε έλεγα να έχουμε αναμμένο το φως, εσύ το έσβηνες, να τώρα που το παιδί γεννήθηκε μαύρο. Έτσι και το κρασί του Χαρίλαου δεν έγινε άσπρο γιατί ήταν σε σκοτεινή αποθήκη».

Οι ελιές και το λάδι

Ανάλογα με τον καιρό — ξηρασία και λοιπά — οι χωριανοί μας εισέδησαν αρκετές ελιές τούτου τον μήνα, και το λάδι που έβγαλαν απ' αυτές ανέρχεται στα 6 - 7 κιλά ελιές ένα κιλό λάδι, εξαιρετικής ποιότητας. Έτσι αρκετοί κάτοικοι τους και οι υπόλοιποι εμποδίζουν μερικά έξοδα. Ήρα απ' το λάδι δίδεται και σχετική επιδότηση απ' τη Δ)ση Γεωργίας ανάλογα με τα δένδρα που κατέχει ο κάθε παραγωγός. Γι' αυτό ο καθένας που πηγαίνει στο ελαιοτριβείο για να βγάλει το λάδι, θα πρέπει να ζητάει απ' τον ελαιοτριβέα σχετικό τιμολόγιο, για να το προσκομίσει στην Κοινότητα.

Βροχές και χιόνια

Βροχές, και χιόνια στα ορεινότερα σημεία της περιοχής μας έπεσαν κατά το β' 10ήμερο του Νοεμβρίου με αποτέλεσμα να χαλάσουν τα μάγια της ξηρασίας και του δεύτερου καλοκαιριού, που άρχισε να διαφαίνεται κατά την Φθινοπωρινή εποχή. Το χιόνι κυρίως προς την περιοχή της Αρχιθέας και των Αγραφών έφθασε στα 15 εκατοστά και χρειάστηκε να κινηθούν τα μηχανήματα του Νομαρχιακού Ταμείου Καρδίτσας, για αποχιόνιση και την αποκατάσταση της συγκοινωνίας. Η υγρασία στο χιόνια προχώρησε πλέον των 60 εκατ. και έμεινε, κατά τους καλλιτεργητές, με την προπύραχουσα κάτω της επιφάνειας της γης. Η Λίμνη Ν. Πλαστήρα, αφού έλαβε μέχρι τώρα πάνω από 6 εκατομ. κυβικά νερού, βρίσκεται τώρα στα περισιτά επίπεδα (24 εκατ. κυβικά) και χρειάζεται 31 εκατ. κυβικά να φτάσει στο όριο ασφαλείας πράγμα πολύ δύσκολο.

Η εκτροπή του Κερασιώτη

Για μια ακόμη χρονιά, και ενώ μπαίνομε στο χειμώνα του 1991, η εκτροπή του Κερασιώτη δεν σημείωσε καμία πρόοδο. Η Δ.Ε.Η. δρίσκεται ακόμα στις προμελέτες και τις μελέτες. Έτσι χάνεται και το νερό του ποταμού αυτού για μια ακόμη χειμερινή περίοδο, χωρίς να ιδρώνει το αυτί των υπευθύνων, αφού με τα 10 εκατ. δραχ. μπορούσε να γίνει ένα προσωρινό πρόγραμμα και να τοποθετηθούν 1.300 μ. σωλήνες θα δίδονταν έτσι μια προσωρινή λύση στο σοβαρό αυτό θέμα, και θα έπεφτε στη Λίμνη 10 έως 15 εκατομ. κυβικά νερό, μόνον κατά την χειμερινή περίοδο. Θα έλθε όμως ξανά το καλοκαίρι και θα χύσουν τα μαλώματα και οι τσακισμοί.

Ονομασία προελεύσεως κρασιού

Με ανακοίνωσή της η Ένωση Μεσσηνικόλα Καρδίτσας καλεί τους Προέδρους Κοινοτήτων Μεσσηνικόλα - Μορφωθούνη ή Μοσχάτου, τους Προέδρους Συνεταιρισμών, Αγροτικών Συλλόγων και λοιπών παραγόντων των Κοινοτήτων τούτων, την 16 Δεκεμβρίου 1990 στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου Μεσσηνικόλα με θέμα την ίδρυση ιδιαίτερου ονομασίου των τριών χωριών προς εξυπηρέτηση της αμπελοαγωγικής περιοχής των τριών αυτών χωριών, αφού το ονομασίο Καρδίτσας αδυνατεί να προσφέρει στις απαιτήσεις τους. Το κείμενο της ανακοίνωσης πιστεύω να αποσταλεί από την Ένωση για δημοσίευση.

Ζημιές στο δρόμο Μητρόπολης - Μεσσηνικόλα

Από τις βροχοπτώσεις του β' 10ήμερου του Νοεμβρίου ζημιές έπαθε και το οδικό δίκτυο Μητρόπολης - Μεσσηνικόλα κυρίως στις τοιχοποιίες. Κατόπιν τούτων η Δ)ση Τεχνικών Υπηρεσιών Νομαρχίας Καρδίτσας, θ' απαγορεύσει την κυκλοφορία οχημάτων απ' τα σημεία αυτά από 27.11.90 μέχρι την 7.12.90, που θα εκτελούνται οι εργασίες στις τοιχοποιίες αντιστηρίξεως του δρόμου. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα η κυκλοφορία αυτοκινήτων θα γίνεται από Μητρόπολη - Μοσχάτο - Μογή Κορώνης - Μεσσηνικόλα και αντίστροφα.

Νέος Δ)ντής στην ΑΤΕ Καρδίτσας

Ο Σωτήριος Π. Βράκας ανέλαβε στο Υποκατάστημα Αγροτικής Τραπεζής Καρδίτσας τη καθήκοντα του Διευθυντού. Επίσης, ανέλαβαν τα καθήκοντά τους και οι δύο υποδιευθυντές της Α.Τ.Ε. οι Χρ. Σιδδας και Γεώργ. Μαλαγδρινός. Τους ευχόμαστε επιτυχία στο δύσκολο έργο τους.

Καθρέπτες σημάνσεως

Δύο καθρέπτες σημάνσεως τοποθετήθηκαν μερίμνη του Αναπτυξιακού Συνδέσμου Α. Ν. Πλαστήρα, σε δύο καίρια σημεία του δρόμου εντός του χωριού μας για την διευκόλυνση της συγκοινωνίας των οχημάτων του πρώτου, έξωθεν του Πνευματικού Κέντρου, που δείχνει την επικίνδυνη στροφή στου Παπαγιάννη Ψάρρα, και του δεύτερου έξωθεν της οικίας Βλάτσιου, που δείχνει την στροφή του δρόμου Κρανιά - Γιάνουρη - Ψημιένου, λόγος γίνεται για την τοποθέτηση άλλων δύο τέτοιων καθρεπτών εντός της Κοινοτήτός μας.

Η Ημερίδα για την Ευρώπη του 1992

Πραγματοποιήθηκε στο κινηματοθέατρο του Δήμου, στην Καρδίτσα, την 12 Νοεμβρίου, ημερίδα με θέμα «Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα στις παραμονές

του 1992». Την εν λόγω διάσκεψη οργάνωσαν το Γραφείο Αθηνών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η Γεν. Γραμματεία Περιφερειακής Θεσσαλίας με συνδιοργανωτές το Επιμελητήριο και την Ένωση Επιστημόνων Καρδίτσας, με τον κ. Σάββα Τσιτουρίδη - Περιφερειάρχη Θεσσαλίας. Στην εν λόγω ημερίδα συζητήθηκαν το περιφερειακό Πρόγραμμα Θεσσαλίας, που αφορά τους τέσσερες νομούς, και που ολοκληρώνεται το 1993, περιλαμβάνει δε χρηματοδοτήσεις απ' την ΕΟΚ για την εκτέλεση έργων συνολικού πρ)σμού 45 δισ. δραχ. Ο κ. Τσιτουρίδης υπογράμμισε, στην ομιλία του, τους στόχους της αναπτύξεως της Θεσσαλίας που είναι, η αξιοποίηση των φυσικών πόρων και των πρώτων υλών, στην ανάπτυξη του τουρισμού, την αξιοποίηση του ανθρώπινου δυναμικού, και η βελτίωση της ποιότητας της ζωής των κατοίκων. Μίλησαν στη συνέχεια ο κ. Γκεϊβέλης αναπληρωτής Διευθυντής του Γραφείου στην Ελλάδα της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, ο κ. Γ. Σταύρου, υπεύθυνος του Ευρωπαϊκού Κέντρου Πληροφοριών Θεσσαλονίκης, ο κ. Κ. Λατίφης, Οικονομολόγος - Δημοσιογράφος, και ο Νομικός Σύμβουλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κ. Ε. Παπακωνσταντίνου. Στην ημερίδα παραδρέθηκαν ο πρωτοσύγγελλος της Ιεράς Μητρόπολης Κύριλλος, ο βουλευτής κ. Σπ. Ταλιαδούρος, οι δήμαρχοι Καρδίτσας Κανταρντζής, Σοφάδων Λαμφαράς, Παλαμιά Χαντζιάρας, ο Πρόεδρος του Επιμελητηρίου, Πρόεδροι Κοινοτήτων και άλλοι τοπικοί παράγοντες και πλήθος κόσμου.

Τουριστικός Οδηγός Νομού Καρδίτσας

Κυκλοφόρησε τις τελευταίες ημέρες ο τουριστικός οδηγός του Νομού μας, βιβλίο για το οποίο επιμελήθηκε και συνέταξε η Ένωση Επιστημόνων Ν. Καρδίτσας, προσπαθώντας έτσι, για την αξιοποίηση και προβολή του Νομού μας. Περιλαμβάνονται σ' αυτόν σημαντικές πληροφορίες για την ιστορία, την γεωγραφία, την αρχαιολογία, και την σύγχρονη ζωή των κατοίκων, δίνοντας την ευκαιρία όπως ο Νομός μας συνδεθεί και γνωριστεί με τους υπόλοιπους Νομούς, και πόλεις της Ελλάδος, αλλά και του εξωτερικού.

Τα παγκάκια του Μπαρμπαθωμά

Ο Μπαρμπαθωμάς Ράικος τοποθέτησε, με δικές του δαπάνες, στο προαύλιο του Μοναστηριού «Άγιος Δημήτριος» πέντε μεγάλα παγκάκια από σίδερο για να κάθεται το εκκλησίασμα, όταν η λειτουργία γίνεται στο εν λόγω Μοναστήρι και τρία καλύτερης κατασκευής, αφού το κάθισμα είναι από ξύλο, τοποθετήθηκαν κάτω απ' τον πλάτανο της κεντρικής πλατείας (Παπανικολάου), όπου αρκετοί χωριανοί

μας κάθονται το καλοκαίρι και απολαμβάνουν την δροσιά και τον ίσσιο του γεροπλάτανου. Η χειρονομία του Μπαρμπαθωμά είναι θεάρεστη, και εξυπηρετεί τους κατοίκους του χωριού, κυρίως της μεγαλύτερης ηλικίας.

Οι δρόμοι στο χωριό

Η θητεία του σημερινού Κοινοτικού Συμβουλίου τελειώνει με το τέλος του έτους, γι' αυτό τοτέ φροντίζει να περατώσει τα έργα που εκκρεμούν, και κυρίως τους δρόμους μέσα στο χωριό, που μπορεί κανείς να το αξιολογήσει σαν το σημαντικότερο έργο της Κοινοτήτος. Έτσι με την προσπάθεια και τη δραστηριότητα του Κ. Σ. δεν υπάρχει σήμερα σπύτι στο χωριό, που να μην επικοινωνεί αμέσως με αξιόλογο δρόμο ώστε να μεταφέρει τις ζωστροφές, τα ξύλα, και τα είδη για κάθε του οικογενειακή ανάγκη. Περισσότερα για την δράση του απερχόμενου κοινοτικού Συμβουλίου θα γράψουμε σε άλλο φύλλο της «Νεβρόπολης».

Εισφορές - Προσφορές

Στην ενοριακή μας εκκλησία «Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» πρόσφεραν οι πιο κάτω διάφορα χρηματικά ποσά για την αντικατάσταση των παλαιών кандύλων αυτής, ήτοι:

- 1) Καρασιώτου Αριστέα του Κων. 2.000 στη μνήμη του συζύγου της Κων.
- 2) Μήτσιου Βασιλική θυγ. Βαύου δρχ. 1.000.
- 3) Κουτσόκα Αγορίτσα και η θυγατέρα της Ευαγγελή πρόσφεραν δραχ. 8.000 στη μνήμη του συζύγου και πατέρα Θεμιστοκλή.
- 4) Μακρυλιάς Βασίλειος και Γεώργιος πρόσφεραν δραχ. 25.000 για την αξία μιας κανδύλας και στη μνήμη της θυγατέρας και αδελφής Κάριμν.
- 5) Η Σφέτσιου Ευγενία πρόσφερε δραχ. 5.000 για τον ίδιο σκοπό και στη μνήμη του συζύγου της (Κων) νου.
- 6) Η Παπαδημητρίου Ανδρονίκη δρχ. 3.000 και στη μνήμη του συζύγου της Αποστόλη.
- 7) Ο Καλλιός Ηλίας πρόσφερε δραχ. 2.000 και στη μνήμη των γονιών του Βασιλείου και Βασιλικής.
- 8) Η Ποδημάτα Ουρανία δραχ. 3.000 στη μνήμη του συζύγου της Αναστασίου.
- 9) Η Τσαγανού - Φίκα Θηρεσία δραχ. 2.000 στη μνήμη των γονιών της Αναστασίου και Αγγελικής.
- 10) Η Σπανού Σοφία δραχ. 1.000 στη μνήμη του συζύγου της Ιωάννη.
- 11) Ο Παπαδημητρίου Βασίλειος πρόσφερε δραχ. 4.000 στη μνήμη των γονιών του Ιωάννου και Ευθυμίας.
- 12) Η Ζαφείρη Πολυξένη δραχ. 1.000 στη μνήμη της γιαγιάς της Πολυξένης.
- 13) Ο Καρασιώτης Δημοσθένης δραχ. 5.000 στη μνήμη των γονέων του Ιωάννου και Αικατερίνης.
- 14) Ποδημάτα Φραγκούλα δραχ. 2.000 στη μνήμη των γονέων της Περικλή και Χρυσάνθης.